

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vítkovou, v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. S. H.** narozené ,
trvale bytem
zastoupené Mgr. Tomášem Greplem, advokátem,
se sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČ: 00025429,
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích, dle zákona č. 89/98 Sb.,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 594.500 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky ve výši odpovídající roční výši repo sazby, stanovené ČNB pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 7 procentních bodů z titulu nezákonného rozhodnutí, a to z částky 639 000 Kč za období od 21. 11. 2011 do 01. 02. 2012 a z částky 594.500 Kč za období od 02. 02. 2012 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 605 500 Kč se zákonnými úroky z prodlení odpovídající roční výši repo sazby, stanovené ČNB pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 7 procentních bodů z titulu nezákonného rozhodnutí z částky 561

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hladíková.

000 Kč od 21. 11. 2011 do 01. 02. 2012 a z částky 605 500 Kč od 02. 02. 2012 do zaplacení.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 70 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky ve výši odpovídající roční výši repo sazby stanovené ČNB pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 7 procentních bodů z titulu nesprávného úředního postupu od 21. 11. 2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 80 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 21. 11. 2011 do zaplacení z titulu nesprávného úředního postupu.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 139.731 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Grepla, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu a nezákonného rozhodnutí v trestním řízení vedeném před Okresním soudem v Novém Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE] původně ve výši 1 500 000 Kč s příslušenstvím, když předmětem tohoto řízení následně zůstala částka nároku 1 200 000 Kč jako finanční náhrady nemajetkové újmy, kterou utrpěla v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, a to za období následujícím po 26. 4. 2006, když újma za období před tímto datem je předmětem samostatného řízení a částka 150 000 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu v trestním řízení (celkově tedy nárok na zaplacení částky 1.350.000,- Kč s přísl.). Žalobkyně ve svých skutkových tvrzeních popisovala průběh namítaného řízení, jeho nepřiměřenou délku a průtahy na straně soudu a dále zásahy do osobnostních sfér, když k těmto skutkovým tvrzením navrhovala relevantní důkazy. Nárok u žalované uplatnila 19. 5. 2011.
2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku žalobkyně u žalované dle zákona č. 82/98 Sb. 19. 5. 2011 z popsanych odpovědnostních titulů v řízení vedeném před Okresním soudem v Jičíně pod sp. zn. [REDAKCE] uznávala existenci odpovědnostního titulu – nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, když nebylo sporu o tom, že žalobkyně byla 5 let a 8 měsíců nezákonně trestně stíhána. Po projednání nároku žalovaná dospěla k závěru o přiznání finančního zadostiučinění z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 50 000 Kč stanoviskem ze dne 13. 12. 2011. Žalovaná nesporeovala odpovědnostní titul pokud jde o vydání nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném před Okresním soudem v Novém Jičíně dle zákona č. 82/98 Sb., sporeovala však další finanční plnění nad rámec plnění již poskytnutého a splnění zákonných předpokladů pro přiznání finančního zadostiučinění z titulu nesprávného úředního postupu.
3. V novém rozhodnutí zdejšího soudu soud vyšel již z provedeného dokazování podstatným obsahem spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDAKCE] ze kterého má za prokázány následující úkony účastníků a soudů: dne 25. 2. 2005 bylo vydáno Policí ČR, Okresním ředitelstvím služby kriminální policie a vyšetřování, usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle ustanovení § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Dne 4. 3. 2005 usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství

v Novém Jičíně bylo rozhodnuto o zrušení usnesení shora uvedeného jakožto nezákonného podle § 174 odst. 2, písm. e) trestního řádu. Dne 14. 3. 2005 bylo vydáno opětovné usnesení o zahájení trestního stíhání, mimo jiné taktéž i žalobkyně, Policií ČR pro podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Usnesením z 15. 4. 2005 Okresní státní zastupitelství v Novém Jičíně rozhodlo o stížnosti žadatelky proti usnesení policejního orgánu shora uvedeném o zahájení trestního stíhání tak, že tato byla zamítnuta, neboť je nedůvodná. Po provedených výsleších došlo 11. 1. 2006 k ukončení vyšetřování a předložení vyšetřovacího spisu s návrhem na podání obžaloby Policií ČR, Okresního ředitelství služby kriminální policie a vyšetřování, Okresnímu státnímu zastupitelství v Novém Jičíně. Dne 19. 1. 2006 Okresní státní zastupitelství v Novém Jičíně podalo obžalobu na žalobkyni a dále další 2 obviněné k Okresnímu soudu v Novém Jičíně. Tato ji vinila ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle ustanovení § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Dne 14. 6. 2006 podala žalobkyně návrh na vyloučení soudce z vykonávání úkonů trestního řízení vůči JUDr. Janě Veselé, Okresní soud v Novém Jičíně usnesením z 16. 6. 2006 rozhodl o tom, že JUDr. Jana Veselá je vyloučena z úkonů trestního řízení v předmětné věci, když soudkyně se sama vyloučila z projednávání a rozhodnutí věci. Proti tomuto rozhodnutí byla podána stížnost státním zástupcem, ve věci rozhodoval v neveřejném zasedání Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací, který nově rozhodl tak, že soudkyně není vyloučena z vykonávání úkonů trestního řízení. Ve věci byla konána hlavní líčení dne 21. 9. 2006, v rámci něhož byli vyslechnuti 4 svědci, dále dne 27. 9. 2006, v rámci něhož byli vyslechnuti další 2 svědci a dále dne 18. 10. 2006, v rámci něhož došlo k vyslechnutí znalce a taktéž dalších svědků. V rámci hlavního líčení konaného tohoto dne byla dále vznesena námitka podjatosti JUDr. Jany Veselé, soudkyně, o které bylo rozhodováno usnesením z 18. 10. 2006 v tom smyslu, že soudkyně není vyloučena z projednání a rozhodnutí předmětné věci. Proti tomuto usnesení byla podána ze strany žalobkyně stížnost z 6. 11. 2006, o které bylo rozhodováno v neveřejném zasedání Krajským soudem v Ostravě dne 14. 11. 2006, který rozhodl o zamítnutí stížnosti. V rámci konaného hlavního líčení 21. 11. 2006 bylo rozhodnuto ve věci rozsudkem, když mimo jiné žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokátní praxe po dobu 3 let. Proti rozsudku bylo podáno v zákonné lhůtě ze strany žalobkyně odvolání, a to dne 4. 12. 2006, a další námitka podjatosti soudkyně. Věc byla předkládána předkládací zprávou 13. 12. 2006 Krajskému soudu v Ostravě a dále byl soudu doručen návrh žalobkyně 8. 1. 2007 ohledně odnětí o příkázání věci podle § 25 trestního řádu adresovaný Nejvyššímu soudu ČR s žádostí o příkázání věci Městskému soudu v Praze. Nejvyšší soud ČR rozhodl ohledně návrhu na odnětí věci usnesením ze dne 23. 3. 2007, kterým návrh zamítl. Dne 3. 7. 2007 podala žalobkyně doplnění odvolání proti rozsudku, 24. 7. 2007 se u Krajského soudu v Ostravě konalo veřejné zasedání, dne 15. 8. 2007 potom další veřejné zasedání, dne 20. 8. 2007 Krajský soud v Ostravě následně zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let a dále jí uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 2 roků. Žalobkyně podala k trestnímu soudu v Novém Jičíně dne 14. 12. 2007 dovolání do rozsudku, předkládací zprávou byl spis předkládán Nejvyššímu soudu ČR dne 4. 2. 2008 k rozhodnutí o podaném dovolání, když Nejvyšší soud ČR rozhodl usnesením sp. zn. 11 Tdo 184/2008 ze dne 11. 11. 2008 v tom smyslu, že k dovolání obviněné Mgr. Ing. S. H. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2007 zrušil v celém

rozsahu a taktéž zrušil další rozhodnutí obsahově navazující a přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl Krajský soud v Ostravě. Krajský soud v Ostravě rozhodoval ve veřejném zasedání 28. 4. 2009, když rozsudek původní k podnětu podaného odvolání obžalované zrušil v celém rozsahu a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na dobu zkušební 2 let a dále ji uložil trest zákazu činností spočívající v zákazu výkonu advokacie po dobu 2 roků. Usnesením Okresního soudu v Novém Jičíně z 4. 6. 2009 dále bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni započítává ve smyslu § 49 odst. 3 trestního zákona do doby výkonu trestu zákazu činností spočívajícího v zákazu výkonu advokacie uložené rozhodnutím Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 21. 11. 2006 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2009 v trvání 2 let doba od 20. 8. 2007 do 11. 11. 2008, po kterou bylo odsouzené před právní mocí rozhodnutí, jímž byl trest zákazu činností uložen, odňato podle zvláštních předpisů oprávnění k výkonu advokacie. O tuto délku potom byl trest zákazu činností zkrácen tak, že končil 6. 2. 2010. Ve věci byla podána ústavní stížnost žalobkyní, o této bylo rozhodnuto usnesením Ústavního soudu sp. zn. [redacted] dne 16. 6. 2009, kterým byla ústavní stížnost odmítnuta. Dne 23. 6. 2009 žadatelka podala žádost o opuštění od zbytku výkonu trestu zákazu činností, dne 5. 8. 2009 potom podala proti rozsudku Krajského soudu dovolání. O dovolání rozhodoval Nejvyšší soud ČR 27. 7. 2010, když usnesením rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 28. 4. 2009 zrušil v celém rozsahu, taktéž zrušil všechna rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující a přikázal, aby Krajský soud v Ostravě nově věc projednal a rozhodl. Ve věci bylo rozhodováno nově Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 11. 2010, kterým zprostil žalobkyni obžaloby. Dne 13. 7. 2010 je ve spise evidována žádost žalobkyně o vyslovení, že se odsouzená osvědčila. Žalobkyně v ní uváděla, že ačkoli trest zákazu činností uplynul 6. 2. 2010, trest zákazu činností vykonala celý, když žádosti o prominutí zbytku trestu žalobkyně zjistila, že 9. 7. 2010 stále nebylo vysloveno, že se osvědčila, žádala proto o vydání rozhodnutí. Soud má dále za prokázáno z e-mailové komunikace mezi rejstříkem trestů a konkrétním oddělením Obvodního soudu Nový Jičín, konkrétně pracovníci T [redacted] K [redacted], že až dnem 21. 3. 2011 došlo k výmazu odsouzení, když pověřená pracovnice vedením odboru evidence rejstříku trestů ČR se omlouvala za pozdní odpověď a potvrzovala smazání odsouzení. Z podstatného obsahu znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem Kvita, Pawlita & Partneři, s.r.o. ze dne 5. 11. 2012 č. 55/2012 má soud za prokázáno, že žalobkyně si nechala zpracovat znalecký posudek k určení výše majetkové újmy, která měla vzniknout následkem zákazu výkonu činnosti advokáta, když pokud jde o majetkovou újmu, která měla být způsobena žalobkyní následkem zákazu výkonu činnosti advokáta za období od 21. 8. 2007 do 7. 2. 2010 byla tato stanovena na částku 1.075.000,00 Kč a pokud jde o období od 21. 8. 2007 do 22. 11. 2010, tato újma byla vyčíslena celkově na částku 1.398.000,00 Kč. Žalobkyně dále soudu doložila k důkazu výpis z evidence rejstříku trestů z 9. 7. 2010 a ze 17. 2. 2011, kterým dokládala, že nedošlo k výmazu trestu zákazu činností a podmíněčného odsouzení žalobkyně, které již byly dne 6. 2. 2010 vykonány. Soud má dále za prokázáno z rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, že žalobkyně byla vyškrtuta ze seznamu správců konkursní podstaty vedeného Krajským soudem v Ostravě, když rozhodnutí je ze 16. 10. 2007, a dále z poukazu na vyšetření žalobkyně z 18. 5. 2011 má soud za prokázáno, že jmenovaná byla práce neschopná od 18. 11. 2007 do 1. 6. 2008, dále od 18. 6. 2008 do 28. 7. 2008 a dále od 23. 10. 2008 do 1. 12. 2008 a dále v období 18. 4. 2009 do 1. 6. 2009 z důvodu vlivu stresu z trestního řízení a následně i rozsudku u jmenované nově vznikla hypertenze, když stress. terapie byla zahájena po standardních vyšetřeních. Lékařka dále uvádí, že ke konci

roku 2009 došlo k postupnému zlepšování a stabilizace snižování medikace a v současnosti se již jmenovaná neléčí. Lékařské vyšetření bylo vydáno MUDr. Ludmilou Kohoutovou.

4. Dokazováním podstatným přehledem spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDACTED] má soud za prokázáno, že v daném trestním řízení byla podána dne 8. 12. 2003 obžaloba na V. [REDACTED] S. [REDACTED] pro spáchání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d), e) trestního zákona, když na základě popsaných jednání ohledně fyzické a psychické likvidace L. [REDACTED] S. [REDACTED] následně byla uzavřena kupní smlouva na prodej domu v advokátní kanceláři Mgr. Ing. S. [REDACTED] H. [REDACTED]. V tomto trestním řízení vystupovala současná žalobkyně jako svědkyně. Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně byl následně obžalovaný V. [REDACTED] S. [REDACTED] odsouzen za trestný čin, který mu byl kladen obžalobou za vinu k trestu odnětí svobody v trvání 4 let se zařazením do věznice s ostrahou. K podanému odvolání rozhodoval Krajský soud v Ostravě, který rozsudkem ze dne 12. 10. 2004 původní rozsudek zrušil, pokud jde o výrok o trestu a nově byl odsouzen obžalovaný k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou, v ostatních výrocích zůstal rozsudek okresního soudu nezměněn. Následně usnesením ze 14. 12. 2006 byl přerazen odsouzený do věznice s dozorem. Usnesením z 5. 4. 2007 následně došlo k podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žalobci.
5. Z podstatného obsahu spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDACTED] má soud za prokázáno, že byla podána žaloba na rozvod manželství ing. J. [REDACTED] H. [REDACTED] proti žalobkyni doručena Okresnímu soudu v Novém Jičíně 9. 8. 2005, ve věci byla konána ústní jednání 14. 12. 2005, 26. 1. 2006, provedeny listinné důkazy a ve věci vyhlášen rozsudek č. j. [REDACTED] ze dne 26. 1. 2006, jímž bylo manželství účastníků rozvedeno. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí se mimo jiné podává, že účastníci uzavřeli dohodu o úpravě práv a povinností k nezl. M. [REDACTED] která byla rozhodnutím Okresního soudu v Novém Jičíně dne 4. 10. 2005, č. j. [REDACTED] schválena. Taktéž uzavřeli smlouvu upravující pro dobu po rozvodu vypořádání vzájemných majetkových vztahů, práva a povinnosti společného bydlení.
6. Z podstatného obsahu spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDACTED] (dříve [REDACTED]) má soud za prokázáno podání návrhu ve věci 5. 12. 2000 o úpravu práv a povinností k nezl. dětem i na dobu po rozvodu manželství podaný žalobkyní, následně zpětvzetí návrhu na zahájení řízení doručené 14. 3. 2001. Usnesením Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDACTED] z 29. 3. 2001 bylo řízení zastaveno. Dále byl podán návrh na úpravu práv a povinností rodičů k nezletilé pro dobu po rozvodu a společný návrh na schválení dohody, doručený soudu 18. 7. 2005 podaný jako společný návrh obou manželů. Ve věci proběhla ústní jednání 4. 10. 2005 a následně došlo ke schválení dohody rodičů pod č.j. [REDACTED] s právní mocí 19. 11. 2005 (nezl. M. [REDACTED] byla svěřena do společné výchovy obou manželů pro dobu do i po rozvodu). Ve spise je dále evidován návrh o úpravu rodičovské zodpovědnosti podaný matkou 17. 1. 2006, kterým žádala svěřeni dcery do své výlučné péče, následně protokoly o ústních jednáních 20. 9. 2006, 23. 10. 2006, 14. 12. 2006, kdy v rámci posledního jednání proběhly účastnické výslechy obou rodičů. Z nich nevyplývala jakákoli zmínka o vedení trestního řízení proti matce. Další ústní jednání bylo konáno 20. 2. 2007. Ve spise je založena zpráva Fondu ohrožených dětí ze dne 1. 3. 2007, kde byla nezletilá vyslýchána. V rámci jednání konaného 22. 3. 2007 byl vyhlášen ve věci rozsudek, jímž byla schválena dohoda rodičů, jímž byla nezletilá odňata ze společné výchovy rodičů a svěřena do výchovy matky, který nabyl právní moci 18. 5. 2007.
7. Z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. [REDACTED] ze dne 3. 10. 2017 má soud za prokázáno, že tímto rozsudkem bylo rozhodováno ve věci vyloučeného nároku

žalobkyně na zaplacení přiměřeného zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání žalobkyně za období od 25. 2. 2005 do 26. 4. 2006 (do nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb.), když tento nárok byl zdejším soudem z tohoto řízení vyloučen a postoupen věcně příslušnému Městskému soudu v Praze. Vrchní soud v Praze rozhodoval jako soud odvolací shora uvedeným rozhodnutím, když potvrdil rozsudek soudu I. stupně, jímž bylo žalobkyni přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 100 000 Kč, žaloba na zaplacení dalších 50 000 Kč včetně zákonných úroků z prodlení byla zamítnuta. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí soudu odvolacího (konkrétně třetího a čtvrtého odstavce strany 4) má soud za prokázáno, že soud vycházel ze skutkových zjištění a tvrzení žalované (Ministerstvo spravedlnosti České republiky), které uvedlo, že žalobkyni na předmětné období poskytlo zadostiučinění v rámci mimosoudního odškodnění v částce 5 500 Kč (myšleno z celkově poskytnuté částky 50 000 Kč). S touto částkou pak soud při stanovení přiměřeného zadostiučinění kalkuloval.

8. Z potvrzení o provedené platbě částky 50 000 Kč žalovanou žalobkyni na její účet vedený u [REDAKCE] má soud za prokázáno, že částka 50 000 Kč v rámci předběžného projednání nároku byla žalované zaslána dne 2. 2. 2012.
9. Ze svědecké výpovědi dcery žalobkyně M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] vzal soud za prokázáno, že v době zahájení trestního stíhání proti žalobkyni dosud rodina fungovala jako úplná, tzn. i s otcem, tento se od rodiny odstěhoval v průběhu roku 2005. Svědkyně se vyjadřovala k průběhu trestního řízení vedeného proti její matce, odsouzení k trestu zákazu činnosti na 2 až 3 roky na jaře roku 2007, když matka musela přestat pracovat, předat své klienty a následně obvolávala a zajišťovala zastoupení svých klientů. Uváděla nemožnost matky, sehnat práci, z důvodu záznamu v rejstříku trestů a taktéž negativní vyjadřování jejího otce právě k tomuto odsouzení. Svědkyně potvrdila vznik zdravotních problémů v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání, především vysokého tlaku a problémů se srdcem a nutnost brání pravidelné medikace žalobkyni. K vnímání trestního stíhání svědkyně potvrdila zhoršení vnímání trestního stíhání žalobkyni poté, co byla opětovně odsouzena po podání opravných prostředků, když toto rozhodnutí nebylo očekáváno, taktéž potvrdila negativní vnímání trestního stíhání známými a taktéž rodinnými příslušníky (dědečkem) vůči žalobkyni, kteří slovně negativně celé trestní stíhání popisovali a taktéž se přestávali se žalobkyní stýkat. Svědkyně potvrdila, že okolnosti vedení trestního stíhání proti její matce byly využity v rámci rozvodového řízení jejím otcem, potvrdila finanční problémy, které trestní stíhání přineslo, nutnost omezení nákupů či dovolených. Svědkyně potvrdila, že matka opakovaně musela rušit svou advokátní praxi, největším zásahem pro ni pak bylo rozhodnutí odvolacího soudu po prvním rozhodnutí Nejvyššího soudu, který se nedržel závazného právního názoru soudu dovolacího a opětovně matku odsoudil. Potvrzeny byly taktéž zásahy do psychické stránky žalobkyně výpovědí svědkyně, její apatičnost, negativní uvažování a případně snaha přestěhovat se do jiného většího města z důvodu anonymity.
10. Z výslechu syna žalobkyně [REDAKCE] H. [REDAKCE] soud vzal za prokázané, že vedení trestního řízení vůči jeho matce mělo zásadní vliv na rozvod rodičů a projevilo se v rozvodovém řízení, neboť otec tento faktor začal využívat jako argument. Potvrdil, že matku otec nazýval kriminálníkem, velký psychický zvrát uváděl při prvním odsouzení v létě roku 2007, jako beznaděj a především ztrátu zaměstnání, které vyústily v následné zdravotní problémy a taktéž problémy finanční. Svědek potvrdil, že se trestní stíhání dotklo i jeho vzdělání, když v té době studoval na vysoké škole v Praze, dostával peníze od obou rodičů, avšak v průběhu let 2007 až 2009 se postupně finanční prostředky snižovaly a trestní stíhání tedy uváděl i jako jeden z důvodů, proč následně nedokončil vysokou školu a musel si najít práci. Pokud jde o zdravotní problémy, svědek potvrdil pobírání léku [REDAKCE] jeho matkou a taktéž vyšší krevní tlak. I on potvrdil zásahy do rodinných sfér,

především pokud jde o vztahy dědečka svědka, tedy otce žalobkyně, který šířil informace o odsouzení, a taktéž potvrdil skutková tvrzení o nemožnosti najít si následně práci s ohledem na záznam v rejstříku trestů jeho matkou. Svědek potvrdil, že matka po rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky následně začala znovuobnovovat svou advokátní kancelář a shánět si klientelu, ovšem po novém rozhodnutí musela vše zrušit, vypovědět nájmy a klientelu rozpustit.

11. Z výpovědi svědka K. G., známého žalobkyně, má soud za prokázány následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobkyně, když tento uváděl, že v průběhu let 2004 až 2005 chtěli spolu založit podnikání, avšak pro její odsouzení byl nucen aktivity s ní omezit. Potvrzoval negativní vnímání celé situace, která dolehla na celou rodinu žalobkyně, rodiče přestali žalobkyni navštěvovat, žalobkyně musela zrušit své pracovní aktivity i advokátní kancelář v [redacted] a v [redacted]. S tímto potom svědek žalobkyni přímo pomáhal a taktéž jí pomohl finanční půjčkou ve výši 400 00 Kč, kterou jí poskytl cca půl roku po jejím odsouzení. Jako úplný pád žalobkyně pak svědek uvedl období po opětovném odsouzení žalobkyně, kdy došlo k naprosté krizi, potvrdil, že se klienti otočili k žalobkyni zády a tato trpěla depresemi, manžel jí v té době vyhrožoval, že je kriminálník, potvrdil sebevražedné úmysly žalobkyně, které mu sdělovala, pobírání léků žalobkyni a nemožnost následně navázat na svou advokátní praxi.
12. Z účastnické výpovědi S. H. má soud za prokázáno, že tato potvrdila okolnosti, které předcházely vedení jejího trestního stíhání s tím, že potvrdila nedozírné důsledky na její podnikání poté, co byla odsouzena. Uváděla převod klientů na nového právníka JUDr. Skalku z Prostějova s tím, že k dalším klientům se nebyla schopna již dále dostat, a to ani poté, co byla poprvé zproštěna, neboť klienti odešli, či pozbyla jejich důvěru. Potvrdila radikální zhoršení rozdílných vazeb, především se svým otcem, který se nesmířil nikdy s jejím odsouzením, dále ustání styku s jejím bratrem, a taktéž skutečnost, že trestní stíhání žalobkyně bylo využito jako argument v rámci rozvodového řízení a řízení o svěřeni dcery do péče rodičů. Potvrdila finanční problémy v důsledku vedení trestního stíhání a následnou půjčku od pana G. nemožnost podporovat syna při studiu na vysoké škole, a tedy taktéž jeden z důvodů, proč syn nedostudoval. Žalobkyně potvrdila vykonání celého trestu zákazu činnosti, který jí byl uložen. Pro nedostatek finančních prostředků byla nucena pracovat v únoru 2010 z domova, neboť již neměla peníze na vybudování nové advokátní kanceláře, avšak nikdy se nedostala na úroveň, kterou měla před prvním odsouzením, pokud jde o klientelu. Nejen nezákonné rozhodnutí, ale i průtahy v řízení, které žalobkyně popisovala, pak vedly k zásadním zásahům do rodinných vztahů, především k dětem. Výmaz z rejstříku trestů se podařilo žalobkyni získat až po více jak jednom roce, k výkonu činnosti insolvenčního správce se však již nevrátila. Žalobkyně taktéž podrobně popsala své zdravotní problémy vzniklé v příčinné souvislosti s vedením nezákonného trestního stíhání a taktéž jeho dlouhodobost, a to problémy se soustředěním, projevy neuróz, na které brala lék [redacted] vyšší krevní tlak a hypertenzi. V doplněné účastnické výpovědi pak žalobkyně taktéž zmínila přesné okolnosti využití trestního stíhání vedeného proti její osobě manželem v rámci řízení o rozvodu manželství, respektive především v řízení o svěřeni nezletilé dcery do péče, když byla víceméně manželem nařknuta ze špatné výchovy dcery a nazýval jí osobu trestně stíhanou, která pozbyla morálních a mravnostních zásad. Manžel pak žádal svěřit dceru pouze do jeho výlučné péče. Žalobkyně popsala strach, který z toho plynul s tím, že nakonec souhlasila se střídavou péčí. Tato byla následně soudem schválena. Žalobkyně popisovala, že podobně pak byla v obavách ohledně vypořádání majetku ze společného jmění manželů a z tohoto důvodu se prakticky vzdala veškerého majetku. Žalobkyně uvedla, že dcera byla svěřena následně s ohledem na vyjádření psychologa do její výlučné péče, vystudovala vysokou školu a je úspěšná. Předmětně

trestní řízení proto uváděla, že bylo zneužito jejím manželem k vydírání v předmětných řízeních ohledně svěřené výchovy a péče o děti a o majetku.

13. Podle § 1 zákona č. 82/98 Sb. (dále jen „OdpŠk“) stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
14. Podle § 3 OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily: a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávných celků.
15. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
16. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.
17. Podle § 10 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno ze stejných důvodů, pro které soud v hlavním líčení rozhodne zprošťujícím rozsudkem.
18. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
19. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
20. Dle článku 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle odst. 2 každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle odst. 3 každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
21. Podle článku 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod každý má právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost.

22. Podle článku 31 Listiny základních práv a svobod každý má právo na ochranu zdraví.
23. Podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle odst. 3 každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem.
24. Při novém posuzování předmětných nároků žalobkyně soud pokud jde o první nárok žádaný z titulu nezákonného trestního stíhání žalobkyně uvádí, že tento nárok žalovaná nikterak nespороvala a jeho existence vyplynula z provedeného dokazování spisem Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [REDAKCE] když soud shledal naplnění zákonných předpokladů pro vznik nároku, tedy existenci odpovědnostního titulu, příčinné souvislosti a vzniku nemajetkové újmy, která byla žalobkyní tvrzena. Jak bylo již konstatováno shora, předmětem řízení zůstal nárok ve výši 1 350 000 Kč s příslušenstvím žádaným od 21. 11. 2011 do zaplacení (po uplynutí 6 měsíců od uplatnění žádosti žalobkyní u žalované), a to jako nárok žádaný po účinnosti novely zákona č. 160/2006 Sb., když o nároku před účinností tohoto zákona bylo rozhodováno ve vyloučeném řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] (následně u soudu odvolacího, Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]). V rámci předběžného projednání nároku žalovaná hradila částku 50 000 Kč, soud tuto částku neshledal dostačující, když žalovaná ani po následných rozhodnutích v tomto řízení nárok nepřehodnotila a žádnou další finanční částku z tohoto titulu žalobkyni nehradila. Z titulu nezákonného rozhodnutí potom žalobkyně žádala částku po účinnosti novely ve výši 1 200 000 Kč s příslušenstvím, částku 150 000 Kč potom vymezila jako nárok požadovaný z titulu nesprávného úředního postupu.
25. Soud doplněným dokazováním má za prokázáno, že vyplacený nárok ze strany žalované ve výši 50 000 Kč byl žalobkyni vyplacen ze strany žalované dne 2. 2. 2012, tedy nikoliv jak původně žalobkyně uváděla 15. 2. 2012 (jak vyplývá z výpisu z účtu žalobkyně u [REDAKCE]), a dále soud má za prokázáno rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Co 16/2016-129 ze dne 3. 10. 2017, kterým bylo rozhodováno o podaném odvolání do vyloučené části nároku, žádaného před účinností novely zákona č. 160/2006 Sb., vyřizované před Městským soudem v Praze, konkrétně rozsudkem ze 14. 9. 2015 pod č. j. 32 C 5/2014-94, že tento rozsudek byl potvrzen a z odůvodnění předmětného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze se podává, že sama žalovaná v rámci projednání tohoto případu u soudu uváděla poskytnutí zadostiučinění v částce dílčí 5 500 Kč na toto posuzované období z celkové částky 50 000 Kč, která byla žalovanou vyplacena. Není tedy pravdivé tvrzení žalované, které uváděla v průběhu tohoto řízení, že celá částka byla vyplácena na nárok pozdější, po účinnosti novely, když je zřejmé, že ve vedlejším řízení o vyloučeném nároku, který se týkal téhož trestního řízení žalobkyně, avšak pouze za období od 25. 2. 2005 do 26. 4. 2006, Městský soud v Praze zohlednil toto poskytnuté zadostiučinění. Zdejší soud proto taktéž vycházejí z nově zjištěných skutečností z předmětných rozhodnutí vycházel z těchto skutkových zjištění, která byla zohledněna v rámci výrokové části rozhodnutí ve vedlejším řízení ohledně poskytnuté výše zadostiučinění, a tedy na nárok aktuálně projednávaný vzal v potaz započtení částky 44 500 Kč (50 000 – 5 500). Soud pak vzal v potaz, že příslušenství z této částky nebylo řádně žalovanou uhrazeno, a i samotná částka byla hrazena až po uplynutí zákonné 6 měsíční lhůty po uplatnění nároku žalobkyně u žalované (to znamená, jsou důvodné úroky z prodlení z této částky za období od 21. 11. 2011 do 1. 2. 2012).
26. Jak bylo uváděno již v předchozích rozhodnutích, užití aritmetických výpočtů při stanovení nároku za přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání v daném případě není namístě (rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo

2813/2011), když při úvaze o výši náhrady za nemajetkovou újmu je třeba zohlednit veškeré rozhodné skutečnosti a na jejich základě posoudit, k jakým dopadům do osobnostní sféry poškozeného v důsledku těchto skutečností došlo. Žalobkyně byla stíhána pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, tedy za trestný čin obecně nikoliv významně závažný a byla ohrožena trestem odnětí svobody v trvání 6 měsíců až 3 let, případně peněžitým trestem, či trestem zákazu činnosti. Soud při úvaze o výši zadostiučinění respektoval judikaturu Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, respektive 30 Cdo 2813/2011, a i za situace, že žalobkyně i po poučení soudu neuvedla žádné konkrétní rozhodnutí jako srovnávací případy, je na zdejším soudu, aby sám ve věci rozhodl podle zásad spravedlnosti a případně poukázal sám ze své rozhodovací praxe a rozhodovací činnosti vyšších soudů na obdobná rozhodnutí, se kterými případ lze srovnat. S ohledem na shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky soud při úvaze o výši náhrady za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí vzal jako rozhodující povahu trestní věci, když v daném případě šlo o obvinění žalobkyně z trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, když v době vydání usnesení o zahájení trestního stíhání byla žalobkyně ohrožena výše uvedenou trestní sazbou, dále délkou trvání trestního řízení, které trvalo 5 let a 8 měsíců a následků v osobnostní sféře poškozené osoby. Soud vzal v potaz všechny provedené důkazy listinné, výslechy svědků i účastnickou výpověď, které hodnotil jednotlivě i ve své vzájemné souvislosti a pokud jde o povahu trestní věci, soud uvádí, že žalobkyně byla stíhána ode dne 25. 2. 2005, kdy bylo vydáno předmětné usnesení Policií České republiky, Okresním ředitelstvím služby kriminální policie a vyšetřování, pro tento trestný čin, 4. 3. 2005 došlo ke zrušení tohoto rozhodnutí ze strany státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně, avšak 14. 2. 2005 bylo vydáno opětovné usnesení o zahájení trestního stíhání, a to mimo jiné taktéž pro podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Povaha trestní věci a taktéž průběh trestního řízení byly prokázány podstatným obsahem spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [redacted] v podrobné části o dokazování, kde jsou jednotlivé úkony soudu, účastníků řízení a taktéž rozhodnutí ve věci podrobně popsána. Žalobkyně po podání obžaloby 19. 1. 2006 byla rozsudkem z 21. 11. 2006 uznána vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsouzena k odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců, s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let a taktéž jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokátní praxe po dobu 3 let. Napadený rozsudek byl 20. 8. 2007 Krajským soudem v Ostravě zrušen, a to v celém rozsahu, a nově byla uznána žalobkyně vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi, nepravdivého znaleckého posudku a odsouzena k trestu v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let a uložen jí byl trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 2 let. K podanému dovolání ve věci rozhodoval Nejvyšší soud České republiky, který 11. 11. 2008 rozhodl tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil v celém rozsahu, zrušil rozhodnutí na něj navazující a přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout. Následně rozhodoval Krajský soud v Ostravě 28. 4. 2009, kdy z podnětu podaného odvolání obžalované zrušil v celém rozsahu rozsudek původní a nově uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu 2 let a dále jí uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie po dobu 2 let. Zákaz činnosti potom byl žalobkyní v plném rozsahu vykonán. Ústavní stížnost byla Ústavním soudem rozhodnutím sp. zn. [redacted] ze dne 16. 6. 2009 odmítnuta, k podanému dovolání rozhodoval Nejvyšší soud České republiky 27. 7. 2010, který rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 28. 4. 2009 zrušil v celém rozsahu a také zrušil všechna rozhodnutí na

zrušené rozhodnutí obsahově navazující a přikázal opětovně, aby Krajský soud v Ostravě ve věci jednal a rozhodl. Až po tomto druhém dovolacím řízení bylo nově rozhodováno Krajským soudem v Ostravě 22. 11. 2010 rozsudkem, jímž byla žalobkyně obžaloby zproštěna v plném rozsahu. Dne 13. 7. 2010 potom žalobkyně žádala o vyslovení, že se osvědčila, když trest zákazu činnosti, jak bylo konstatováno shora, vykonala celý 6. 2. 2010, její žádosti o prominutí zbytku trestu zákazu činnosti vyhověno nebylo. Až dne 21. 3. 2011 došlo k výmazu odsouzení z rejstříku trestů žalobkyně.

27. Z provedeného dokazování tedy pokud jde o předmětné trestní řízení vyplývá, že žalobkyně byla dvakrát pravomocně odsouzena, a to v situaci, kdy podruhé legitimně mohla očekávat zproštění viny na základě kasacího usnesení Nejvyššího soudu České republiky a obnovu případně své advokátní praxe, kterou započala, avšak následně nepředvídatelné rozhodnutí odvolacího soudu, který nerespektoval závazný právní názor soudu nejvyššího, zhatilo její plány a žalobkyně propadla absolutní beznaději, neboť opakovaně musela svou advokátní praxi rozpustit. Skutková tvrzení uváděná žalobkyní k povaze trestní věci byla prokázána jednak její účastnickou výpovědí, ve věci se však vyjadřovali i mnozí svědci, a to syn, dcera žalobkyně a taktéž známý, svědek G [redacted]. Zahájení trestního stíhání žalobkyně pak taktéž vyplývá z obsahu spisu Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. [redacted] ve kterém soud zmapoval průběh řízení zahájeného proti V [redacted] S [redacted] ze spáchání trestného činu vydírání, které následně vyvolalo trestní stíhání žalobkyně. Pokud jde o další kritérium délky trestního řízení, jak soud již hodnotil shora, trestní řízení proti žalobkyni trvalo po dobu 5 let a 8 měsíců (nutno však vzít v potaz již odškodněnou část trestního řízení žalobkyně v rámci samostatného řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 C 5/2014, za období od 25. 2. 2005 do 26. 4. 2006, tedy za 1 rok a 2 měsíce, což je cca 1/5 posuzované délky řízení). Pokud jde o zásahy do osobnostních sfér žalobkyně, tyto se projeví především v úvodní fázi zahájení trestního řízení, jak bylo předmětným dokazováním prokázáno, až do vydání konečného rozhodnutí ve věci pokud jde o první dovolací řízení, kdy zásahy žalobkyně pociťovala velmi intenzivně a stupňovaly se jí zdravotní problémy, problémy rodinné, vzniklé v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání žalobkyně a jejím odsouzením v první fázi, které mělo negativní vliv právě do těchto osobnostních sfér (tyto byly prokázány nejen svědeckými výpověďmi dětí žalobkyně, taktéž pak svědeckou výpovědí svědka G [redacted] a taktéž z doplněného dokazování opatrovnickým spisem Okresního soudu v Novém Jičíně, sp. zn. [redacted] při něm doplněné účastnické výpovědi žalobkyně, ze které vyplývá snaha manžela žalobkyně o využití trestního řízení proti žalobkyni k prosazení návrhu na schválení výlučné péče k nezletilé dceři (z obsahu opatrovnického spisu však tyto tvrzené snahy manžela nelze prokázat). Další fáze řízení, která žalobkyni postihla ještě více, nežli fáze první, bylo pak řízení poté, co Krajský soud v Ostravě 28. 4. 2009 vydal rozhodnutí, které nerespektovalo závazný právní názor soudu dovolacího z 11. 11. 2008, toto rozhodnutí pak bylo pro všechny neočekávané a překvapující a žalobkyni v podstatě „srazilo na kolena“. Žalobkyně pak propadla absolutnímu pocitu nespravedlnosti, opětovně i přes budování nové klientely musela již podruhé rozpustit svou advokátní kancelář a až do rozhodnutí nového, kterým byla žalobkyně zproštěna obžaloby dne 22. 11. 2010, kdy Krajský soud rozhodl již v souladu s právním názorem soudu dovolacího, byla žalobkyně vystavena absolutní bezmoci, finanční nejistotě a propadu, rozpadu rodinných vztahů, pokud jde o jejího otce, manželství, což ovlivnilo i osudy bližších rodinných příslušníků (studium jejího syna na vysoké škole, když jej nebyla schopna finančně podporovat). Všechno shora uvedené vypovídá o následcích způsobených trestním řízením nejen samotné žalobkyni, ale i rodinným příslušníkům, se kterými žalobkyně sdílela domácnost. V posuzované věci, jak již bylo konstatováno, došlo k zásahu a porušení práva žalobkyně na zachování lidské důstojnosti, na osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména, zakotvené v článku 10 odst.

1 Listiny základních práv a svobod, práva domáhat se svých práv u nezávislé nestranného soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu, zakotvené v čl. 36 odst. 3 tohoto ústavního zákona (výrok nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/15 ze dne 27. 9. 2016). Soud tedy shrnuje, že původně bezúhonná žalobkyně byla opakovaně nezákonným postupem státu při nerespektování závazného právního názoru, vysloveného v prvním kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, opakovaně odsouzena k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem a trestu zákazu činnosti, přičemž daná rozhodnutí byla posléze zrušena jako nezákonná, byla nucena vykonat trest zákazu činnosti, opakovaně musela rozpustit svou advokátní praxi s ohledem na skutečnost, že jí byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající ve výkonu advokacie, což bylo jediným v minulosti i v současné době povoláním, kterým se žalobkyně zabývá. K výkonu tohoto zaměstnání pak je nutný čistý trestní rejstřík, který žalobkyni znemožňoval po jejím odsouzení výkon této činnosti, a jímž do doby zahájení trestního stíhání žalobkyně disponovala. Jak bylo provedeným dokazováním prokázáno, vedení nezákonného trestního řízení zasáhlo i do širšího negativního vnímání její osoby okolím, což se projevilo taktéž i v narušení rodinných vztahů. Vedení trestního řízení a rozhodnutí v něm vydaná potom nepochybně přispěly ke zhoršení zdravotního i psychického stavu stěžovatelky, když vyplynuly zdravotní problémy týkající se soustředění, projevů neuróz, užívání léků na vyšší krevní tlak, hypertenze a ██████████. Žalobkyně opakovaně pociťovala beznaděži v případě opakovaných nezákonných odsouzení žalobkyně, pochyby o spravedlnosti a taktéž o jejím dalším životním směřování, taktéž pociťovala intenzivní zásahy do její finanční sféry, které byly shledány v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobkyně a výpadkem klientely a nemožností vykonávat advokátní praxi. Žalobkyně řešila existencionální problémy, když se ocitla ze dne na den bez pravidelných příjmů, klientelu musela přepustit jiným advokátům, rozpustit advokátní kancelář, kterou následně začala opět budovat po prvním zrušujícím rozsudku Nejvyšším soudem České republiky, což bylo v jejím regionu velmi obtížné. Kancelář rozpouštěla i podruhé a o klienty opětovně přišla poté, co nerespektováním závazného právního názoru soudu dovolacího rozhodl chybně soud krajský o dalším odsouzení žalobkyně. Především tyto fatální důsledky nezákonného trestního řízení projevující se v profesním životě žalobkyně nastartovaly i další z problémů zdravotních, finančních, rodinných a zásahů do osobnostních sfér, pokud jde o pověst žalobkyně a její čest (viz výpověď svědka G ██████████, ohledně půjčky 400 000 Kč, sebevražedných úmyslech žalobkyně atp.).

28. Při úvaze o výši nároku z nezákonného trestního stíhání soud vzal v potaz adekvátní částku 700 000 Kč za celé řízení, když soud vycházel ze všech shora zjištěných specifik projednávaného případu, a to povahy trestní věci (jak bylo konstatováno shora, žalobkyně byla ohrožena trestem odnětí svobody v trvání 6 měsíců až 3 let, nebo trestem peněžitým, s ohledem však na její čistý trestní rejstřík bylo zřejmé, a to i z následně ukládaných trestů v rámci nezákonných rozhodnutí, že trest byl ukládán ve formě podmíněného trestu odnětí svobody ve zhruba třetině až polovině trestní sazby), dále soud vyšel z uložení zákazu činnosti na dobu až 2 let pokud jde o výkon advokacie, která znamenala zásadní zásah do života žalobkyně, když žalobkyně tento trest zákazu činnosti celý vykonala. V uvedené částce je pak zohledněno i dvojí odsouzení žalobkyně a dále již shora podrobně rozvedené dopady do jejích osobnostních sfér. Řízení nebylo nikterak medializováno, žalobkyně nebyla stíhána vazebně, zásahy do zdravotní stránky soud nikterak nebagatelizuje, lze však dospět k závěru, že se nepromítly zásadním a nezvratným způsobem do dalšího směřování žalobkyně, pokud jde o její profesní život a v současné době žalobkyně advokacii i nadále vykonává i přes svoji dvojí negativní zkušenost shora uvedenou a advokátní praxi se jí podařilo takzvaně „znovu rozjet“. Žalobkyně se od své profese neodvrátila, byla schopna i po letech svou advokátní praxi obnovit i přes

skutečnost, že uváděla, že v současné době již tolik klientů nemá, klienty byla schopna opětovně nalézt a v této profesi se i v současné době realizuje. Pokud jde o zdravotní stránku, nebyly tvrzeny žádné zásadní devastující účinky na zdraví žalobkyně, které by jí znemožňovaly shora uvedenou profesi nadále vykonávat a blíže zasahovaly do dalších stránek života. Žalobkyně netvrdila žádné dlouhodobé léčení, užívání pravidelně léků, či návštěv lékaře. I pokud jde o stránku rodinnou, z výpovědi jejích dětí, tedy syna a dcery, je zřejmé, že tyto se od matky nikterak neodvrátily (i přes negativní zásah trestního řízení do finanční stránky, která následně ovlivnila studium syna na vysoké škole tvrzené žalobkyní), naopak z opatrovnického spisu lze seznat, že nezletilá dcera byla svěřena do společné péče obou rodičů a následně s ohledem na podaný návrh žalobkyně a výpověď dcery byla svěřena dokonce do její výlučné péče. Žalobkyně pak sama uváděla, že měla s ohledem na výkon svého zaměstnání a náročnou profesi méně přátel a uváděla především zpřetrhání vztahu se svým otcem, jiné zásadnější zásahy však neprokázala.

29. Soud pak v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. [REDAKCE], na jehož úvahy lze v dalším odkázat, přistoupil při úvaze o výši plnění k určité velkorysosti, která mu byla kladena, a taktéž v rámci srovnávacích rozhodnutí zdejšího soudu podrobených přezkumu soudů vyšších stupňů vzal v potaz obdobné částky a obdobné případy, které na uvedenou věc lze použít. Každé trestní řízení je řízením individuálním, specifickým, a postihuje vždy každého z účastníků odlišně. Soud i přesto vzal v potaz jako srovnávací případ případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 C 6/2012, kdy tento je velmi obdobným, v daném případě šlo o odškodnění nezákonného trestního řízení, ve kterém byl stěžovatel ohrožen trestem odnětí svobody ve výši hrozby 2 až 8 let, (tedy v trestní sazbě vyšší, než která hrozila žalobkyni), vedeným po dobu 9 let a 4 měsíců (tedy po dobu delší než v uvedeném posuzovaném případě). V daném případě šlo taktéž o případ advokáta, který byl nezákonně trestně stíhán, výkon advokacie mu byl po 2 roky (shodně jako u žalobkyně) pozastaven, i jeho s ohledem na výkon advokátní praxe trestní stíhání značně poškodilo ztrátou zaměstnání, v ekonomické sféře, a taktéž značnou medializací. V daném posuzovaném případě pak šlo o souběh dvou trestních stíhání předmětného advokáta, soud pak vyšel z částky 500 000 Kč, jako částky adekvátní za dané trestní řízení. V daném případě, při srovnání dopadů řízení do osobnostních sfér pak soud uvádí, že u žalobkyně byly dopady trestního stíhání shledány vyššími, neboť zcela vykonala trest zákazu činnosti a taktéž s ohledem na zásahy do stránky zdravotní, rodinné a četnosti odsouzení, kterým žalobkyně čelila, lze její případ považovat za závažnější. Dalším obdobným srovnávacím případem je případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 26 C 297/2011, kdy opět šlo o odškodnění nezákonného trestního stíhání advokáta, který byl nezákonně stíhán za trestnou činnost, za kterou mu hrozil trest odnětí svobody v trvání až 8 let, neboť šlo o závažnou trestnou činnost (trestná činnost závažnější než u žalobkyně). Trestní stíhání bylo pak negativně vnímáno velmi širokým okolím, klienty a spolupracovníky a širokou veřejností, neboť žalobce působil jako prestižní advokát, i on byl vystaven nutnosti propustit podřízené, neboť průběh trestního stíhání zásadně zasáhl do jeho advokátní praxe. Dané řízení pak bylo značně medializováno. Trestní stíhání proti tomuto žalobci bylo vedeno po dobu 7 let (doba delší než u žalobkyně). Soud zde vyšel z částky nároku 360 000 Kč. Dalším srovnávacím případem, byl případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 C 284/2011, šlo o případ odškodnění nezákonného trestního řízení téhož advokáta zmiňovaného v rozhodnutí shora, tedy o advokáta prestižního, proti kterému byla zahájena v podstatě za sebou tři nezávislá trestní stíhání, ze kterých se svých nároků domáhal. Tento advokát byl ohrožen trestní sazbou ve výši 2 až 8 let (trestní sazba vyšší než u žalobkyně), taktéž byl ve vazbě, když vazební řízení bylo odškodněno k nároku žalobce samostatně. Celkově byl stíhán po dobu 9 let a 7 měsíců, a daná řízení prošla značnou medializací. V posuzovaném případě pak byla stěžovateli přiznána částka 500 000 Kč. Pokud soud srovná shora uvedené případy, které na daný

- případ jsou zcela zjevně přílehlivé, neboť všechny se týkaly advokátů, všechny v podstatě znamenaly pozastavení výkonu advokátní praxe a zásahy do ekonomických sfér, ztráty zaměstnání a uvedené případy shora i značnou medializaci, která však u žalobkyně nebyla prokázána, soud uvádí, že s ohledem na mnohem zásadnější prokázané zásahy žalobkyně do osobnostních sfér, částku základního zadostiučinění navýšil způsobem uvedeným shora. Do této částky pak promítl již poskytnuté plnění, a to v částce 44 500 Kč, uvedené shora (plnění poskytnuté žalovanou v rámci předběžného projednání nároku žalobcem ve výši 50 000 Kč, ponížené o částku zohledněnou v řízení vedlejším, na nárok žádaný do účasti novely zákona č. 160/2006 Sb., tedy 50 000 mínus 5 500), a dále částku 55 500 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 21. 11. 2011 do zaplacení, poskytnuté již žalovanou na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 a Městského soudu v Praze (které však byly následně zrušeny, avšak částka zůstala proplacena) žalovanou se zohledněním částky 5 500 Kč, která na nárok již byla hrazena, tedy celkově k přiznání zbývá částka 594 500 Kč s příslušenstvím. Pro úplnost soud dodává, že částka 131.094,85 Kč je částkou, která byla žalobkyni hrazena jako platba v době pravomocného rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 19 C 304/2011-212 ze dne 21. 5. 2013, potvrzeného rozhodnutím Městského soudu v Praze č. j. 70 Co 459/2013-259 ze dne 28. 11. 2013 jako úplné plnění na výrok I. a III. těchto rozsudků, včetně příslušenství (tedy částkou 56.000 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky žádané až do úplného zaplacení a v částce náhrady za nezákonné trestní stíhání 55.500 Kč s veškerým zákonným příslušenstvím z této částky do úplného zaplacení 23. 1. 2014 – tedy jde o kapitalizovaný zákonný úrok z prodlení z těchto částek).
30. Pod výrokem I. a II. proto soud zohlednil tyto částky na původně žádaný nárok 1 200 000 Kč a pod výrokem I. přiznal částku, kterou shora uvedenou úvahou soudu shledal jako adekvátní, spolu se zákonnými úroky z prodlení z částky 639 000 Kč za období od 21. 11. 2011 do 1. 2. 2012 (s ohledem na pozdní plnění žalované částky 50 000 Kč, a to až 2. 2. 2012, ačkoliv se dostal do prodlení po uplynutí 6 měsíců dle § 14,15 zákona č. 82/98 Sb. již 21. 11. 2011) a částky 594 500 Kč za období následující. Pod výrokem II. pak byla zamítnuta částka nároku, který svou výší přesahuje částku shora přiznanou.
31. K nároku na náhradu nemajetkové újmy žádané z titulu nesprávného úředního postupu soud uvádí, že opět podrobil tento nárok pečlivému přezkumu, a to s ohledem na závazný právní názor soudu odvolacího týkající se především zohlednění korekce dle kritérií § 31a zákona č. 89/98 Sb. Za 5 let a 8 měsíců soud jako adekvátní částku finančního zadostiučinění, kterou považuje za adekvátní formu plnění (když pouhé konstatování porušení práva v daném případě se nejeví s ohledem na závažnost, délku a pochybení orgánů státu v daném případě za dostačující), dospěl k adekvátní částce 15 000 Kč za rok trvání daného řízení, za první dva roky v částce poloviční, a tedy za 5 let a 8 měsíců soud přiznal částku základní 70 000 Kč. Pokud jde o průběh trestního řízení, soud vycházel z provedení dokazování především účastnickou výpovědí samotné žalobkyně, která podrobně popsala průběh samotného vedení trestního stíhání, a především poslední fázi označenou samotnou žalobkyní od 28. 4. 2009 do 22. 11. 2010, kdy krajský soud nově rozhodl až po této fázi zcela v souladu s právním názorem soudu dovolacího, lze jednoznačně hodnotit jako průtah v řízení, za který stát odpovídá, toto řízení bylo vyvoláno zcela zbytečně, a to tvrdohlavostí Krajského soudu v Ostravě, jak sám Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedl. Pokud by k tomuto opakovanému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě nedošlo, byl respektován závazný právní názor soudu dovolacího, žalobkyně by mohla již v rámci správného rozhodnutí 28. 4. 2009 obnovit svou advokátní praxi, dosáhla by včasějšího výmazu odsouzení z rejstříku trestů a tato skutečnost by se jistě promítla do jejího profesního a osobního života, včetně zlepšení finanční situace. Soud se zabýval i takzvanou porozsudkovou agendou, když v rámci provedení

dokazování byly prokázány průtahy, pokud jde o výmaz z rejstříku trestů, který žalobkyně namítala, neboť provedeným dokazováním bylo prokázáno, že k tomuto výmazu z rejstříku trestů mělo dojít již ke dni 6. 2. 2010, ale k tomuto výmazu došlo, pokud jde o vykonání trestu zákazu činnosti a dále podmíněčného odsouzení žalobkyně, až rok poté, v průběhu března roku 2011. Jak vyplývá z rejstříku trestů, tato skutečnost byla nesprávně označena ve výpisu z rejstříku trestu žalobkyně ještě ke dni 17. 2. 2011. Výmaz pak, jak vyplývá z e-mailové komunikace příslušné pracovnice Okresního soudu v Novém Jičíně s pracovnící pověřenou vedením Odboru evidence rejstříku trestů ČR, byl proveden až ke dni 21. 3. 2011.

32. Pokud jde o jednotlivá kritéria § 31a zákona č. 82/98 Sb., soud v návaznosti na závazný právní názor soudu odvolacího tyto posuzoval odlišně nežli v původním rozhodnutí a dospěl k závěru o nenavyšování základní částky za složitost. Ve věci se jednalo na více stupních soudní soustavy, celkem čtyřech, avšak jak sám poznamenal odvolací soud, délka řízení byla zbytečně prodloužena tím, že Krajský soud v Ostravě nerespektoval závazný právní názor soudu Nejvyššího a po zrušení svého rozhodnutí znovu rozhodl o odsouzení žalobkyně. Z důvodu složitosti řízení pak soud neshledal jediný adekvátní argument pro navýšení či ponížení předmětné částky. Pokud jde o jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, jako další kritérium § 31a zákona č. 82/98 Sb., soud ani z tohoto důvodu nikterak výslednou částku neponižoval ani nepovyšoval. I přes skutečnost, že žalobkyně do jisté míry ovlivnila celkovou délku řízení podáváním opakovaných námitek podjatosti, s nimiž se soud musel vypořádat, jak konstatoval Městský soud v Praze, tyto námítky celkovou délku řízení nijak podstatně neovlivnily, neboť o nich bylo průběžně rozhodováno, z tohoto důvodu potom není na místě jakkoliv částku navyšovat. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci, zde je namísto jednak snížení a jednak navýšení částky, jak soud již ve svých dřívějších rozhodnutích uváděl, a toto zopakoval i v rámci provedeného dokazování. Ve věci bylo rozhodováno na čtyřech stupních soudní soustavy (navíc opakovaně), což není rozhodováním běžným a jednoznačně rozhodování o řádných či mimořádných opravných prostředcích si vyžádá vyšší míru pohybu spisu, dokazování, a taktéž delší časový úsek s vypořádáním se s těmito opravnými prostředky. Soud poukazuje na skutečnost, že před soudem dovolacím bylo rozhodováno dvakrát a před soudem ústavním taktéž jednou. Tento fakt potom nelze nikterak pominout, z tohoto důvodu proto soud ponižoval základní částku o 20%. Na druhou stranu je však nutno uvést právě uvedený zásah, který významně přispěl k prohloubení pocitu beznaděje a prohloubil dosud vzniklé zásahy do osobnostních sfér žalobkyně, a to tedy především v poslední fázi řízení, kdy krajský soud rozhodl v rozporu se závazným právním názorem soudu nejvyššího a toto pochybení mělo v životě žalobkyně i jejích blízkých nezměrné následky. Z tohoto důvodu soud proto povyšoval částku o 20%. Pokud jde o význam předmětu řízení pro žalobkyni, soud neponižoval ani nepovyšoval z tohoto důvodu základní částku finančního plnění, když se přiklonil k závěru odvolacího soudu podpořeného rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, když u druhého nároku (myšleno při souběhu nároků z nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu) není namísto vycházet z předpokladu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného, neboť tato skutečnost je zohledněna v posouzení prvního z uvedených nároků. Soud se proto uvádí, že všechny prokázané skutečnosti svědčící zvýšenému významu řízení pro poškozenou vzal v potaz při zohlednění nároku z nezákonného rozhodnutí. Ve výsledku soud tedy uvádí, že dospěl k adekvátní částce přiměřeného zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení a průtahů ve výši 70 000 Kč, které pod výrokem II. žalobkyni spolu se zákonným příslušenstvím přiznal. Pod výrokem IV. pak soud rozhodoval o zamítnutí nároku, který svou výší přesahuje částku žalobkyni žádanou z tohoto titulu včetně zákonného příslušenství.

33. Pod výrokem V. soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 142 odstavec 3 o. s. ř., když rozhodnutí o výši plnění závisel na úvaze soudu. Náklady řízení jsou představovány jednak náklady samotné žalobkyně a dále náklady jejího právního zástupce dle vyhl. č. 177/1996 Sb., konkrétně v částce Kč za náklady řízení, které vznikly jednak samotné žalobkyni (té v částce 22.057,- Kč) a dále jejímu právnímu zástupci (ve výši 79.208,- Kč, vč. DPH). Konkrétně jsou náklady řízení činěny pokud jde o náklady samotné žalobkyně částkami 5.550,- Kč, 4.974,- Kč, 5.272,- Kč a 5.161,- Kč za cestovné vykonané žalobkyni osobním automobilem SUBARU IMPREZA [REDAKCE] se spotřebou zjištěnou dle doloženého velkého technického průkazu 12,5/7,0/9,0 l / 100km, benzín Natural 95, s paušální náhradou pokud jde o rok 2012 v částce 3,7 Kč/km a 34,9 Kč/l benzínu, když soud počítal náhradu za vykonané cesty ve výši shora uvedených dvou údajů k ústním jednáním ke zdejšímu soudu 20. 9. 2012 a 13. 12. 2012 na trase Trojanovice – Praha a zpět a dále v roce 2013 k ústnímu jednání 14. 3. 2013 na téže trase (s paušální náhradou 3,6 Kč/km a 36,10 Kč/l) a dále k ústnímu jednání 17. 1. 2017 na trase Havířov – Praha a zpět, 770 km (s paušální náhradou 3,9 Kč/km, 29,50 Kč/l) a dále ve výši náhrady za ubytování žalobkyně 12. 3. a 13. 3. 2013 v částce 1.100,- Kč, kterou žalobkyně taktéž doložila příjmovým pokladním dokladem ze dne 14. 3. 2013 Penzionu [REDAKCE]. Dále za cestovné osobním automobilem žalobkyně Nissan Quashqai RZ: [REDAKCE] se spotřebou zjištěnou dle doloženého velkého technického průkazu 4,3/3,9/4,0l / 100 km, motorová nafta, s paušální náhradou za rok 2018 - 4 Kč/l (k ústním jednáním vykonaným dne 20. 3. 2018 a 31. 5. 2018) na trase Havířov – Praha a zpět, (2x770 km), cena pohonných hmot 29,80 Kč/l ve výši 8.026 Kč, celkem žalobkyni ve výši 30.083 Kč.
34. Pokud jde o náklady vynaložené na právní zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb. a vzniklé právnímu zástupci žalobkyně, přísluší mu náhrada za celkem 8 úkonů, pokud jde o úkony spočívající v náhradě nákladů právního zastoupení žalobkyně a cestovného do rozhodnutí zdejšího soudu prvním rozsudkem, a to za přípravu a převzetí věci, podání žaloby, 3 x účast u ústního jednání, písemná podání k soudu 15. 5. 2012, 7. 12. 2012 a 15. 3. 2013, a za dalších 9 úkonů právní služby - odvolání žalobkyně doručený soudu 15. 8. 2013, doplnění odvolání žalobkyně z 26. 9. 2013, vyjádření žalobkyně k odvolání žalované ze dne 26. 11. 2013, účast zástupce žalobce na jednání před odvolacím soudem 28. 11. 2013, dovolání žalobkyně ze 13. 3. 2014, podání ústavní stížnosti z 27. 10. 2015, účast u ústního jednání zdejšího soudu dne 17. 1. 2017 a 11. 4. 2017 a vyjádření žalobkyně ze 16. 3. 2017, v odměně za jeden úkon právní služby podle § 7 a 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhrada advokátu za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši á 3.100 Kč, a režijní paušály k týmž úkonům dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, dále soud přiznal doložené cestovné zástupcem žalobce za jízdné 220 Kč z 13. 12. 2012 vykonané Student Agency s. r. o. na trase Olomouc Praha, 13. 12. 2012, ve výši 220 Kč ze dne 14. 12. 2012 vykonané na trase Praha, Pardubice hlavní nádraží, Zábřeh na Moravě, ve výši 35,- Kč za místenku z Prahy do Olomouce dne 20. 9. 2012, částku 220 Kč na trase Praha hlavní nádraží – Olomouc ze dne 20. 9. 2012, 4 x jízdenka á 24 Kč jízdné MHD po Praze, když tyto byly doloženy SMS zprávami ze dne 20. 9. 2012, jízdné 414 Kč vykonané na trase Olomouc hlavní nádraží, Zábřeh na Moravě, Pardubice hlavní nádraží ze dne 21. 9. 2012, dále jízdné 220 Kč ze dne 14. 3. 2013 vykonané na trase Praha hlavní nádraží – Olomouc – hlavní nádraží doložené jízdenkou Českých drah a dále jízdné ve výši 270 Kč doložené jízdenkou Českých drah na trase Praha hlavní nádraží – Olomouc hlavní nádraží ze dne 14. 3. 2013. Další jízdné bylo vykonáno MHD po Praze v částkách 2 x 32 Kč doložené taktéž jízdenkami z téhož dne a dále bylo účtováno jízdné ve výši 288 Kč doložené jízdenkou a místenkou Českých drah na trase Zábřeh na Moravě, Pardubice dne 15. 3. 2013. Zástupce žalobce dále doložil jízdenku na vlak cestu v trase Olomouc Praha a zpět ze dne 17. 1. 2017, a to v částce 446 Kč, jednosměrnou jízdenku ve výši 220 Kč a dále místenku 70 Kč. K ústnímu jednání konaného u zdejšího soudu dne 11. 4. 2017 žalobce žádal náklady advokáta na trase Olomouc Praha a

zpět, cestovné automobilem dle přiloženého velkého technického průkazu automobilu SPZ [REDAKCE] na trase celkem 560 km, 5,10 Kč za 1 km, když tyto náklady celkově činí částku 2.878,- Kč. Taktéž zástupci žalobce soud přiznal náhradu promeškaného času za cestu advokáta ke dvěma soudním jednáním na trase Olomouc Praha a zpět, celkem 10 započatých půlhodin za jednu cestu, tedy dohromady 20 započatých půlhodin á 100 Kč ve výši 2.000 Kč, dále pak za úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb. á 3.100 Kč/úkon – podání odvolání ze dne 30. 6. 2017, vyjádření k odvolání žalované z 14. 11. 2017, účast u ústního jednání dne 20. 3. 2018, 31. 5. 2018, 3. 9. 2018 a 6. 9. 2018, k tomu příslušné režijní paušály dle § 13 téže vyhlášky á 300,- Kč/úkon a dále jízdné k ústnímu jednání 6. 9. 2018 vlakem Regiojet ve výši 364 a 255 Kč, k ú.j. 20. 3. Taktéž jízdné vlakem ČD ve výši 255 Kč a 289 Kč, k ústnímu jednání dne 31. 5. 2018 ve výši 255 Kč a 339 Kč (taktéž doložení jízdenkou ČD + 30 půlhodin promeškaného času á 100 Kč ve výši 3000 Kč, to vše povýšené o 21 % řádně doloženého DPH advokáta, celkově tedy náklady za právního zástupce žalobkyně činí částku ve výši 109.648 Kč. Celkově tedy náklady žalobkyně a jejího právního zástupce činí částku 139.731,- Kč.

35. Lhůta k plnění ve věci samé i ve výroku o náhradě nákladů řízení byla stanovena ve lhůtě delší, v trvání 15 dnů s ohledem na organizačně technické možnosti žalované plnit dle ustanovení § 160 odstavec 1 o. s. ř., část věty za středníkem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího ve 3 vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízením exekuce.

Praha 6. září 2018

Mgr. Lucie Vítková, v.r.
soudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lchovce v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. S. H. nar.**
bytem
zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem
se sídlem Olomouc, Horní nám. 365/7,

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,

o přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, k odvolání žalobkyně a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. září 2018, č.j. 19 C 304/2011-454,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. a II. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 400 000 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; co do částky 800 000 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení se žaloba zamítá.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. a IV. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 14 000 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75%

Shodu s prvopisem potvrzuje Moníka Vrzalová.

ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; co do částky 136 000 spolu s úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75% ročně za období od 21.11.2011 do zaplacení se žaloba zamítá.

- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 139 731 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Grepla.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 16 927 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Grepla.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 594.500 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 639 000 Kč za období od 21.11.2011 do 1.2.2012 a z částky 594.500 Kč za období od 2.2.2012 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu co do částky 605 500 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 561 000 Kč od 21.11.2011 do 1.2.2012 a z částky 605 500 Kč od 2.2.2012 do zaplacení (výrok II.). Dále uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 70 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 21.11.2011 do zaplacení (výrok III.), zamítl žalobu co do částky 80 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 21.11.2011 do zaplacení (výrok IV.) a zavázal žalovanou k náhradě nákladů řízení žalobkyni ve výši 139 731 Kč (výrok V.). Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 1 200 000 Kč jako finanční náhrady nemajetkové újmy, kterou utrpěla v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, a to za období následující po 26.4.2006, když újma za období před tímto datem byla předmětem samostatného řízení, a částky 150 000 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení.
2. Žalovaná uznávala existenci odpovědnostního titulu – nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, když sporu nebylo o tom, že na jeho základě byla žalobkyně 5 let 8 měsíců trestně stíhána, než byl vydán rozsudek, jímž byla zproštěna obžaloby.
3. O žalobě již bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21.5.2013, č.j. 19 C 304/2011-212, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, kterým byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 55 500 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním a částku 56 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení. Nálezem Ústavního soudu ze dne 27.9.2016, sp.zn. IV. ÚS 3183/15, však byly tyto rozsudky zrušeny. Ústavní soud konstatoval, že obecné soudy nedostatečně vysvětlily, proč přiznaly peněžité zadostiučinění v tak nízké výši. Rovněž uvedl, že je nutno zohlednit i fakt, že na délku trestního řízení měl vliv i nečekaný zvrat, který způsobila "tvrdohlavost" krajského soudu, stejně tak je třeba se vypořádat se ztrátami žalobkyně v důsledku nezákonného trestního řízení. Soud prvního stupně znovu rozhodl rozsudkem ze dne 11.4.2017, č.j. 19 C 304/2011-330, který však Městský soud v Praze usnesením ze dne 16.11.2017, č.j. 70 Co 340/2017-393, zrušil především z toho důvodu, že nebylo vyjasněno, jak a na který nárok mají být započítány již zaplacené částky 50 000 Kč a 131 094,85 Kč.

4. Soud prvního stupně ve svém novém (v pořadí třetím) rozsudku vycházel z toho, že žalobkyně byla stíhána pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona a trestní stíhání trvalo 5 let a 8 měsíců. Rozsudkem ze dne 21.11.2006 shledal Okresní soud v Novém Jičíně žalobkyni vinnou a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a šesti měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu tří let, současně jí uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokátní praxe po dobu tří let; k odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20.8.2007 prvostupňový rozsudek v celém rozsahu zrušil, znovu uznal žalobkyni vinnou a uložil jí trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu dvou let. Na základě žalobkyni podaného dovolání zrušil Nejvyšší soud usnesením ze dne 11.11.2008 rozsudek Krajského soudu v Ostravě v celém rozsahu. Krajský soud v Ostravě znovu rozhodl rozsudkem ze dne 28.4.2009, kterým prvostupňový rozsudek opět zrušil a znovu uznal žalobkyni vinnou ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a odsoudil ji k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněčným odkladem na zkušební dobu dvou let a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie po dobu dvou let. Proti novému odsuzujícímu rozsudku podala žalobkyně opět dovolání a Nejvyšší soud usnesením ze dne 27.7.2010 rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.4.2009 opět zrušil; až poté Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22.11.2010 zprostil žalobkyni obžaloby. K výmazu odsouzení žalobkyně z rejstříku trestů došlo až dne 21.3.2011. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že trestní stíhání mělo špatný vliv na zdravotní stav žalobkyně, která se musela léčit (neuróza, hypertenze); promítlo se i do rodinného života a osobních a příbuzenských vztahů žalobkyně; zásadní negativní důsledky pak mělo trestní stíhání v jejím profesním životě, neboť působila jako advokátka a správkyňe konkursní podstaty, ze seznamu správců však byla 16.10.2007 vyškrtána a advokátní praxe musela zanechat dokonce dvakrát, když ji po rozsudku Nejvyššího soudu obnovila, posléze ji však Krajský soud v Ostravě odsoudil znovu. Soud prvního stupně zdůraznil, že zásadní dopad na žalobkyni mělo její druhé odsouzení Krajským soudem v Ostravě, neboť po rozhodnutí Nejvyššího soudu důvodně očekávala, že bude obžaloby zproštěna, začala znovu obnovovat svou advokátní praxi, avšak poté co Krajský soud v Ostravě nerespektoval právní názor Nejvyššího soudu a znovu ji uznal vinnou, musela svou advokátní praxi znovu ukončit.
5. Po právní stránce soud prvního stupně poukázal na příslušná ustanovení zákona č. 82/98 Sb. a konstatoval, že shledává existenci obou odpovědnostních titulů, tedy nezákonné rozhodnutí i nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, a že v obou případech by konstatací porušení práva nebylo dostačující formou satisfakce; zabýval se proto stanovením přiměřené částky finančního zadostiučinění.
6. Pokud jde o satisfakci za újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním žalobkyně, soud prvního stupně považoval za adekvátní částku 700 000 Kč. Odkázal přitom na řízení vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 19 C 6/2012, 26 C 297/2011 a 10 C 284/2011, která se rovněž týkala odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, kdy poškozeným byl advokát. Od částky 700 000 Kč pak odečetl již poskytnuté plnění ve výši 44 500 Kč, které žalovaná zaplatila již v rámci předběžného projednání nároku, dále částku 55 500 Kč, kterou žalovaná zaplatila včetně příslušenství po prvním rozhodnutí odvolacího soudu, a rovněž částku 5 500 Kč, kterou žalovaná zaplatila před podáním žaloby. Žalobkyni pak z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, přiznal částku 594 500 Kč s příslušenstvím, a co do částky 605 500 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl.
7. Pokud jde o újmu způsobenou nesprávným úředním postupem – nepřiměřenou délkou trestního řízení – poukázal soud prvního stupně na to, že zejména tu část trestního řízení, která následovala

po prvním zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího soudu, kdy Krajský soud v Ostravě rozhodl v rozporu s vyjádřeným názorem dovolacího soudu, je nutno považovat za jednoznačně a zbytečně průtažnou. Při stanovení výše finanční satisfakce vyšel ze základní částky 15 000 Kč za rok trvání řízení (za první dva roky s částkou poloviční), při délce řízení 5 let a 8 měsíců tak dospěl k základní částce 70 000 Kč. Přitom shledal důvody pro snížení této základní částky ve smyslu ust. § 31a zákona č. 82/1998 KČ o 20 % za to, že řízení probíhalo na celkem třech stupních soudní soustavy a rovněž i před Ústavním soudem, současně ale konstatoval, že je dán i důvod pro zvýšení základní částky o 20% z toho důvodu, že Krajský soud v Ostravě nerespektoval právní názor Nejvyššího soudu. Žalobkyni proto z titulu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení přiznal 70 000 Kč a ve zbývajících částech do 80 000 Kč požadavek žalobkyně zamítl.

8. Proti tomuto rozsudku podaly odvolání žalobkyně i žalovaná.
9. Žalobkyně odvoláním brojila proti oběma zamítavým výroky (II. a IV.), jakož i proti závislému výroku o nákladech řízení (V.) s tím, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci; vyjádřila přesvědčení, že výše finančního zadostiučinění nebyla stanovena správně, neboť žalobě mělo být vyhověno v plném rozsahu. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek v tomto smyslu změnil.
10. Žalovaná naopak napadla vyhovující výroky rozsudku (I. a III.) a nákladový výrok (V.), vytýkajíc soudu prvního stupně nedostatečnost skutkových zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že sice došlo k určitému zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, nicméně nikoli v takové intenzitě, aby byl důvod pro poskytnutí zadostiučinění v přiznané výši. Vyjádřila názor, že rozhodnutí, s nimiž soud prvního stupně své rozhodnutí srovnával, nejsou přílehlavá a jejich závěry nelze na projednávaný případ aplikovat. S tím navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujících výrocích změnil tak, že se i v tomto rozsahu žaloba zamítá, a aby žalované přiznal náhradu nákladů řízení.
11. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že částečně důvodné je odvolání žalované; odvolání žalobkyně důvodným neshledal.
12. Po zrušení předchozího rozsudku bylo před soudem prvního stupně účastníky vysvětleno, jak mají být započítány již zaplacené částky 50 000 Kč (ta byla zaplacená v rámci předběžného projednání nároku) a 131 094,85 Kč (ta byla zaplacená po právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259). Účastníci se shodli na tom, že z částky 50 000 Kč zaplacené před podáním žaloby má být 44 500 Kč započteno na nárok uplatněný v tomto řízení z titulu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání, zbývajících částka 5 500 Kč rovněž představovala úhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání, ovšem týkala se té části nároku, která byla předmětem samostatného řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 32 C 5/2014. Částku 131 094,85 Kč žalovaná zaplatila dne 23.1.2014 po právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, který sice byl následně zrušen Ústavním soudem, avšak částka nebyla vrácena. Tato částka v sobě zahrnovala částku 55 500 Kč s veškerým příslušenstvím do dne zaplacení připadající na úhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání; jakož i částku 56 000 Kč s veškerým příslušenstvím do dne zaplacení připadající na úhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení.
13. Soud prvního stupně vycházel ze správného předpokladu, že při úvahách o výši odškodnění

nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání je nutno projednávaný případ srovnat s obdobnými případy a porovnávat podstatné společné a rozdílné znaky. Tento postup odpovídá názoru Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 16.9.2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněném pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uvedl, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Ze tří případů, které pro porovnání zvolil (řízení vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 19 C 6/2012, 26 C 297/2011 a 10 C 284/2011) však pouze případ vedeném pod sp.zn. 10 C 284/2011 nabyl rozsudek právní moci, zbývající dva případy proto ke srovnání použít nelze. Naopak srovnání s řízením vedeném pod sp.zn. 10 C 284/2011 je v tomto případě zcela na místě, neboť se týkalo rovněž odškodnění nezákonného trestního řízení advokáta, přitom byl ohrožen trestní sazbou ve výši 2 až 8 let (tedy vyšší než žalobkyně) a byl stíhán po dobu 9 let a 7 měsíců (tedy déle než žalobkyně), přiznané odškodnění činilo celkem 500 000 Kč. Soud prvního stupně se správně zaměřil na zjištění toho, zda v případě žalobkyně existují okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání vyššího odškodnění. Za takové mimořádné okolnosti nelze považovat dopady trestního stíhání na zdravotní stav žalobkyně, byť bylo prokázáno, že mělo nepříznivý vliv na její zdraví žalobkyně, u žalobkyně totiž nepřetržovaly žádné trvalé následky, po skončení trestního stíhání se již dále nelcéčila. Stejně tak za ně nelze považovat dopady do rodinného života žalobkyně, když spory s manželem existovaly již před trestním stíháním, na vztah s dětmi nemělo trestní stíhání negativní vliv, zjištěno bylo pouze narušení vztahů s otcem. Podstatnou okolností, která je důvodem pro zvýšení odškodnění, je však postup Krajského soudu v Ostravě, který poté co Nejvyšší soud jeho rozsudek zrušil a vyjádřil právní názor, z něhož mohla žalobkyně důvodně dovozovat, že bude obžaloby zproštěna, žalobkyni znovu uznal vinnou. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s názorem Ústavního soudu vyjádřeném v nálezu ze dne 27.9.2016, sp.zn. IV. ÚS 3183/15, že tímto postupem způsobeným „tvrdohlavostí“ krajského soudu došlo v řízení nečekanému zvratu, v jehož důsledku musela žalobkyně znovu ukončit svou advokátní praxi, kterou se snažila po prvním odsouzení obnovit. Postup Krajského soudu v Ostravě je proto nutno hodnotit jako excesivní se závažnými důsledky do ekonomické sféry žalobkyně, která znovu a zcela nečekaně přišla o možnost obživy ve svém oboru.

14. Při úvaze o výši odškodnění žalobkyně za újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním se však odvolací soud neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že přiměřenou je částka 700 000 Kč. Soud prvního stupně dostatečně nezohlednil, že v tomto řízení rozhodoval jen o části odškodnění za dobu trestního stíhání od 26.4.2006 do jeho skončení, přičemž v důsledku změny právní úpravy bylo o odškodnění za dobu trestního stíhání od jeho počátku dne 25.2.2005 do 26.4.2006 rozhodováno v samostatném řízení. V něm Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.9.2015, č.j. 32 C 5/2014-94 za toto počáteční období trestního stíhání žalobkyni přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč, jeho rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3.10.2017, č.j. 3 Co 16/2016-129, přičemž soudy obou stupňů konstatovaly, že do náhrady nemajetkové újmy za toto období náleží ještě částka 5 500 Kč, kterou žalovaná žalobkyni uhradila v rámci předběžného projednání nároku před podáním žaloby. Při celkové úvaze o výši odškodnění je proto nutno přihlídnout i k tomuto již přiznanému odškodnění. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že další odškodnění žalobkyně za dobu trestního řízení po 26.4.2006 může činit nanejvýš částku 500 000 Kč. Přitom zdůrazňuje, že jde pouze o odškodnění nemajetkové újmy, do níž se nikterak nepromítá výše ušlého zisku žalobkyně za dobu, kdy nemohla vykonávat profesi advokátky, ten byl totiž odškodněn samostatně, a žalobkyni byla z titulu ušlého zisku uhrazena částka 1 398 000 Kč, což právní zástupce žalobkyně potvrdil při jednání odvolacího soudu dne 12.2.2019. Žalovaná již na náhradu nemajetkové újmy za dobu trestního řízení po 26.4.2006 uhradila v rámci předběžného projednání nároku částku 44 500 Kč. Dále na základě rozsudku Městského soudu v Praze

ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, hradila částku 55 500 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 21.11.2011 do zaplacení. Naopak do úhrady v tomto řízení nelze započítat částku 5 500 Kč, jak nesprávně učinil soud prvního stupně, tuto částku žalovaná uhradila také v rámci předběžného projednání nároku, ovšem byla již započítána na nárok na náhradu nemajetkové újmy v samostatném řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 32 C 5/2014. Z částky 500 000 Kč tak zůstává neuhrazeno 400 000 Kč. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobkyni přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 400 000 Kč s příslušenstvím. V celkovém součtu tak již bylo žalobkyni z titulu náhrady újmy způsobené nezákonným trestním stíháním v rámci předběžného projednání nároku zaplaceno 44 500 Kč a 5 500 Kč; dále na základě rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 70 Co 459/2013-259 bylo zaplaceno 55 500 Kč; rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.9.2015, č.j. 32 C 5/2014-94, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3.10.2017, č.j. 3 Co 16/2016-129, bylo žalobkyni přiznáno dalších 100 000 Kč; konečně pak tímto rozsudkem odvolacího soudu bylo žalobkyni přiznáno 400 000 Kč; celkem tak již vyplacená, nebo soudem přiznaná náhrada nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním činí 605 500 Kč. Tato celková částka již zcela jistě nepostrádá prvek velkorysosti zmiňovaný Ústavním soudem v nálezu ze dne 27.9.2016, sp.zn. IV. ÚS 3183/15. Zbytek uplatněného nároku co do částky 800 000 Kč s příslušenstvím, byl již zcela zjevně nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem, v tomto rozsahu proto odvolací soud žalobu zamítl.

15. Pokud jde o náhradu za nemajetkovou újmu způsobenou **nepřiměřenou délkou trestního řízení**, odvolací soud již v předchozím zrušujícím usnesení ze dne 16.11.2017, č.j. 70 Co 340/2017-393 vyjádřil souhlas se závěrem soudu prvního stupně, že celková doba trvání řízení 5 let a 8 měsíců odůvodňuje určení základní částky 15 000 Kč za jeden rok trvání řízení, přičemž první dva roky jsou ohodnoceny částkou o polovinu nižší, takže při době trvání řízení 5 let a 8 měsíců činí základní výše přiměřeného zadostiučnění celkem 70 000 Kč. Pokud jde o korekci této částky podle ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb., soud prvního stupně respektoval právní názor odvolacího soudu vyjádřený ve zrušujícím usnesení č.j. 70 Co 340/2017-393, když snížil ze 30% na 20% redukci základní částky z důvodu řízení před více stupni soudní soustavy a naopak ji o 20% zvýšil z důvodu průtahů vzniklých tím, že Krajský soud v Ostravě nerespektoval právní názor Nejvyššího soudu. V novém rozhodnutí soud prvního stupně již v souladu s dříve vyjádřeným názorem odvolacího soudu správně nepřikročil k navýšení základní částky odškodnění z důvodů zvýšeného významu daného řízení pro žalobkyni, což je dle judikatury (rozhodnutí Nejvyššího soudu dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011) dáno tím, že žalobkyně se vedle zadostiučnění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku dlouhotrvajícího řízení domáhala i zadostiučnění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku samotného vedení nezákonného trestního stíhání. Snížení a zvýšení základní částky se tak vzájemně kompenzuje a žalobkyně má právo na 70 000 Kč. Soud prvního stupně však nevzal v úvahu, že část náhrady za nemajetkovou újmu způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení již byla žalovanou uhrazena po právní moci později zrušeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2013, č.j. 70 Co 459/2013-259, když součástí zaplacené částky 131 094,85 Kč bylo i 56 000 Kč s příslušenstvím na úhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení, což bylo mezi účastníky nesporné. Z titulu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení tak k doplacení zbývá pouze 14 000 Kč s příslušenstvím a pouze v této části je možno žalobě ohledně tohoto nároku vyhovět, co do zbývající uplatněné částky 136 000 Kč s příslušenstvím bylo na místě žalobu zamítnout.
16. Odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. z výše uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně změnil. Přitom v zájmu větší přehlednosti přistoupil k tomu, že při změně rozsudku soudu prvního stupně kompletně přeformuloval výrok rozsudku soudu prvního stupně

tak, aby bylo zřejmé v jakém rozsahu má žalovaná ještě plnit. Ohledně odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného trestního stíhání rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit částku 400 000 Kč spolu s úroky z prodlení v zákonné výši od 21.11.2011 do zaplacení; ve zbytku co do částky 800 000 s příslušenstvím žalobu zamítl. Pokud jde o odškodnění nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích III. a IV. změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit částku 14 000 Kč spolu s úroky z prodlení v zákonné výši od 21.11.2011 do zaplacení; ve zbytku co do částky 136 000 s příslušenstvím žalobu zamítl. Počátek běhu úroku z prodlení byl přitom soudem prvního stupně správně stanoven ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců od předběžného uplatnění nároku u žalované podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb.

17. Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodl současně i náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. V řízení před soudem prvního stupně byla žalobkyně (i přes částečnou změnu rozsudku v odvolacím řízení) úspěšná co do základu obou nároků. Odvolací soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, při stanovení její výše vycházel z § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dle kterého činí tarifní hodnota 50 000 Kč, což odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (viz rozsudek ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013) odměna za jeden úkon právní služby pak činí 3 100 Kč. Ze stejné tarifní hodnoty správně vycházel i soud prvního stupně a jím vypočtená náhrada nákladů za právní zastoupení, stejně tak jako náhrada nákladů vzniklých přímo žalobkyni na cestovním, je zcela správná, a odvolací soud plně odkazuje na body 33 a 34 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, náhrada těchto nákladů tak činí 139 731 Kč. Před odvolacím soudem právní zástupce žalobkyně vykonal dva úkony právní služby (podání odvolání, účast u jednání), proto mu náleží odměna 6 200 Kč, dvě paušální náhrady po 300 Kč, náhrada jízdného na jednání odvolacího soudu v částce 524 Kč (prokázáno jízdenkami Olomouc – Praha a zpět), náhrada za čas promeškaný na cestě za 10 půlhodin po 100 Kč ve výši 1 000 Kč, 21% DPH v částce 1 748 Kč a soudní poplatek z odvolání ve výši 6 855 Kč, celkem náhrada nákladů odvolacího řízení činí 16 927 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 14. února 2018

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu